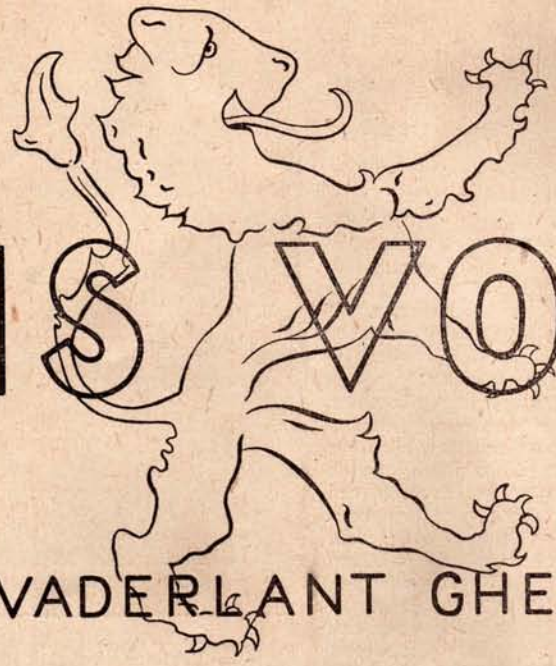

ONS VOLK

DEN VADERLANT GHETROUWE

Kantteekening bij het tiende nummer.

Voor de tiende maal verschijnt Ons Volk. Tienmaal hebben onze drukkers, onze verspreiders, onze medewerkers in den waren zin van het woord *samen* gewerkt. Aan hen allen zeggen wij hier dank, ook al weten wij, dat zij die niet begeeren. Met droefheid en eerbied denken wij aan hen, die ons ontvielen.

Tien keer hebben groote deelen van ons volk dit blad kunnen lezen. Tien malen ook hebben onze lezers kunnen merken, dat Ons Volk steeds standvastig één politiek heeft gevolgd: namelijk: EEN BLAD TE ZIJN Z O N D E R POLITIEKE DOELSTELLING. In ons eerste nummer schreven wij: „Ons Volk wil trachten te voorzien in de „groote behoefte aan een goede voorlichting, die hier te „lande ondanks de uitstekende illegale pers nóg steeds be-

„Een volk van slaven verdient een regeering van tyrannen".
Franklin.

Laten wij bewijzen, dat wij geen slaven zijn.

„staat. Wij denken hierbij vooral aan de arbeiders en de „middenstand; het is vooral tot hen, die wij bij herhaling „het woord zullen richten. Wij willen bijdragen tot het aan„wakkeren van ons verzet tegen den bezetter eenerzijds tot „bewustmaking van de hooge waarden waarvoor wij strij„den anderzijds."

Dit is en blijft onze doelstelling Wij zullen voortgaan met naar beste weten het verzet te steunen met die mogelijkheden, die de vrije pers biedt. Iedereen, waar en in welke positie ook, kan en moet in de allereerste plaats verzet bieden. De Katholiek en de Protestant, de hand- en de hoofdarbeider, de arme en de rijke, jong en oud, man en vrouw. Ongeacht politieke of godsdienstige overtuiging kunnen zij **allen meewerken aan het verzet, aan óns verzet!**

„Het wordt tijd, dat ze komen!"

„Het wordt tijd, dat ze komen!" Je hoort het bij den groenteboer, als er weer eens alleen maar sla is, of als de aardappelen zoo slecht zijn. Je hoort het in de sigarenwinkel, als die weer eens geen sigaretten heeft. Je hoort het in het café, als er geen borrel wordt geschonken. Je hoort het in de tram, van den man, die niet kan fietsen omdat zijn banden kapot zijn. Je hoort het van het dametje, dat nergens meer goede schoenen kan krijgen.

„Het wordt tijd, dat ze komen!" 't Is waar, en al héél lang! Al tien jaren lang, toen de eerste Joden uit hun huizen werden gesleept en in concentratiekampen doodgemarteld; toen allen die zich tegen Hitler en zijn bende durfden te verzetten werden vervolgd en afgemaakt. Toen klonk een angstkreet óp door heel de beschaafde wereld: „Het wordt tijd, dat ze komen!" Maar de wereld heeft dien kreet niet verstaan. Wat hadden wij er mee te maken? We kregen boter op ons brood, we aten vleesch bij onze aardappelen, we gingen naar de bioscoop. Het was natuurlijk wel erg wat er gebeurde, maar 't was zoo ver weg.

En toen Oostenrijk werd ingelijfd en duizenden Oostenrijkers in de klauwen van de nazi's vielen en alles wat er aan beschaving leefde werd doodgedrukt, toen het moedige Tsjecho-Slowakije onder den voet werd geloopen na door al zijn vrienden in de steek te zijn gelaten, toen Polen werd gebrandschat en uitgemoord; ook toen was er al reden te óver om uit te schreeuwen „'t Wordt tijd, dat ze komen!" Toen werd het maar door weinigen gezegd.

En nu zijn we zelf in oorlog, nu is de heele wereld in oorlog. Duizenden sterven in concentratiekampen, uitgehongerd of mishandeld, duizenden wachten in gevangenissen met angst hun vonnis af, duizenden ouders treuren om hun zoons, duizenden vrouwen om hun mannen.

„Het wordt tijd, dat ze komen!" Ja, voor wie in de gevangenis zit en op zijn doodvonnis wacht, voor wie in een concentratiekamp zijn laatste krachten uit zich voelt worden geranseld, voor wie een zoon of een man of een verloofde heeft, die iederen dag den kogel kan krijgen. Zij hebben het recht om te zuchten: „'t Wordt tijd, dat ze komen!" Maar zij doen het niet, zij klemmen de tanden op elkaar want zij weten het: „Zij zullen komen!"

Tijd, dat ze komen? Ja, waarachtig, maar niet, omdat de sigaretten zoo slecht zijn, niet omdat er geen veters zijn

te krijgen, niet omdat je vier dagen achter elkaar dezelfde groente moet eten, niet omdat je op je verjaardag niets kan schenken, niet omdat je nergens meer kan dansen. Wie zal bij een moeder, die net haar kind heeft verloren, durven klagen, dat hij een dubbeltje kwijt is? Maar wie durft er dan, als duizenden in doodsnood zijn, te klagen, dat hij iederen dag stamppot moet eten of dat de trams zoo vol zijn?

Het is tijd, dat ze komen? Wie „ze"? Waarom „ze"? Alsof we niet allemaal moeten vechten, alsof we niet allemaal onze gevaren moeten dragen. Alsof we in Engeland en Amerika een kinderjuffrouw hadden, die is aangesteld om voor ons te zorgen.

Natuurlijk: Alléén zouden we de Duitschers niet weg kunnen jagen. We mogen daarom des te dankbaarder zijn, dat er Engelschen, Russen, Amerikanen, Joegoslaven en zoovelen anderen zijn, die dag en nacht bereid zijn offers te brengen, zoo oneindig veel grooter dan de onze.

Alléén zouden we ze niet weg kunnen jagen. 't Is waar, maar we kunnen ze op allerlei manieren verzwakken, dwarsboomen, in de wielen rijden. Iederen onderduiker, dien we helpen is een soldaat minder aan het Oostfront of aan de Atlantikwal. Ieder illegaal blad dat we doorgeven is een bres in het Duitsche propagandafront, dat voor hem nauwelijks minder belangrijk is dan het militaire front. Iedere schroef die we minder draaien voor den vijand, zal hem straks zwakker maken bij het groote geallieerde offensief. Wie zijn leven niet op het spel durft te zetten in dezen strijd op leven en dood voor alles wat waarde voor ons heeft; wiens eenige zorg het is, dat het eten slecht wordt, en de zwarte sigaretten zoo duur; voor diên is het n ó ó i t tijd „dat ze komen"!

Bij den dood van den beeldhouwer G. J. van der Veen.

Op 12 Juni bracht de krant het bericht, dat G. J. van der Veen ter dood gebracht was. Een korte opsomming van het hem telaste gelegde mèt de mededeeling. dat het vonnis met den kogel voltrokken was, is alles wat ter kennis gebracht werd. Weer is een naam toegevoegd aan onze lange doodenlijst.

Een naam, die velen onbekend is. Een naam echter, gedragen door een man, die èn om zijn werk èn om zijn dood niet onbekend blijven mag. Want aan het bezield initiatief van Gerrit Jan van der Veen danken tienduizenden het, dat zij in hun verzet konden volharden.

Toen in 1942 de Duitschers een begin maakten met de Jodenvervolging, was hij het, die voor deze ongelukkigen de mogelijkheid tot behoud schiep. Later bij de deportatie van onze arbeiders, studenten en arbeidsverplichten, was het weer van der Veen, die hun de strijd mogelijk maakte. Gerrit Jan van der Veen, degene, die hun de vervalschte persoonsbewijzen verschafte.

De Duitschers vinden hem op hun weg, wanneer zij de honger als wapen tegen onze onderduikers gaan gebruiken, wanneer zij de bevolkingsboekhouding dienstig maken aan hun deportatiedoeleinden; met zijn medewerkers leidde en volvoerde hij vele aanslagen op distributiekantoren en bevolkingsregisters.

Dat de Duitschers doodvonnissen voltrekken aanvaarden wij. De wijze waarop het doodvonnis aan G. J. van der Veen voltrokken is aanvaarden wij evenwel niet! Hij werd gearresteerd, toen hij weerloos te bed lag, ernstig gewond, verlamd door schotwonden in het ruggemerg. In deze toestand is hij voor het vuurpeloton gesleept.

Zijn executie staat gelijk met het dooden van gewonden op het slagveld.

Ons rest niets anders dan zijn verzet en zijn dood op deze korte wijze te vermelden, als voorbeeld, om der wille van het verzet.

Gerrit Jan van der Veen, een voorman van het verzet, dat door een deel van ons volk nog niet begrepen wordt, integendeel vaak wordt gezien als een ondoordachte en ontijdige actie van jonge heethoofden.....

De beeldhouwer G. J. van der Veen aan het werk

DE LAATSTE SUCCESSEN.

In de maand Januari van dit jaar werden 481 Nederlanders gefusilleerd, in Mei 562.

We herinneren ons de dagen, dat de Wehrmacht haar eerste tegenslagen aan het Oostfront ondervond. Op de linkerhelft van de krant stonden met dikke letters de Duitsche afweersuccessen vermeld. Daarnaast pronkten de scheepsverliezen van de geallieerden. Honderdduizenden bruto registertonnen zouden tot zinken zijn gebracht. Het was een doorzichtige truc: als het aan land niet goed gaat , moet je doen alsof je op zee wint. Nu gaat ook dat niet meer. Toch moet er iets op gevonden worden...

Er is iets op gevonden: de krant vermeldt successen op het ondergrondsche front.

Op de plaats waar vroeger de duikbootsuccessen prijkten staan de laatste tijd vaak doodvonnissen vermeld. Naast de kolommen waarin de heldenfeiten van de Wehrmacht bekend worden gemaakt, lezen wij: Doodvonnissen voltrokken. Het Polizeistandsgericht voor de bezette gebieden, heeft den Nederlander.... wegens sabotage ter dood veroordeeld.

Waarom verdienen die vonnissen zooveel ophef? Zijn de successen van de Gestapo zoo groot? Wij weten wel beter. Na vier jaar terreurbewind is de bezetter er nog niet in geslaagd om ook maar één belangrijke verzetsorganisatie, één illegale krant, het werk onmogelijk te maken. Zijn speurhonden kunnen ongehinderd reizen, zij hoeven niet te zorgen voor hun dagelijks eten, voor hun onderdak en al die kleine beslommeringen, die den illegalen werker het leven bemoeilijken.

Telefoons, telexapparaten, auto's, bevolkingsregisters en een staf van ambtenaren staan tot hun beschikking— en tóch draait het illegale werk door. Neen, ondanks dit alles zijn deze trouwe dienaren van den Führer er niet in geslaagd de overwinning in de wacht te slepen. De tijd is voor hen nog niet gekomen om aan het illegale front de Victorie-vlag te hijschen.

Waarover dan deze krantenophef over de ter dood ver-

Voorzichtigheid:

Voor den buitenstaander: Een reden om het gevaar te ontwijken,

Voor den illegalen strijder: Een middel om het doel te bereiken.

oordeelden? Meen niet, dat het uit een soort openhartigheid gebeurt. Bij alle overige berichtgeving maakt de propaganda zich aan schromelijke overdrijving schuldig. Hier is zij op een andere manier onbetrouwbaar.

De bezetter vertelt niet alles, want dan zou het effect wel eens precies omgekeerd kunnen zijn. Wanneer hij alles vertelde zou de verontwaardiging wel eens grooter kunnen worden dan de vrees.

In de kranten werden in Mei nog geen 80 doodvonnissen vermeld; in werkelijkheid waren het er 562, in Januari 481. Van de tusschenliggende maanden ontbreken de gegevens. Er is echter geen enkele reden om aan te nemen, dat de getallen daarvan veel lager zijn geweest. Dit beteekent dus, dat er gemiddeld per dag 16 Nederlanders voor een Duitsch vuurpeleton komen te staan. Tusschen de vier- en zeshonderd Nederlanders worden maandelijks op beschuldiging van sabotage, d.w.z. op meest willekeurige gronden, ter dood gebracht.

Het is droevig genoeg, dat het Duitsche volk om zijn eigen angst te verbergen de kranten vol moet schrijven met leugens en onnozelheden. Het is droevig en het is één van de redenen waarom wij den strijd tegen hen niet kunnen staken.

De propaganda heeft zelfs voor de dooden geen eerbied. Laten wij daarom hen strijdend gedenken.

CLIVE SCOTT.

Gesprek met Engelsch marconist.

De bommenwerper van Clive Scott moest op de terugreis naar Engeland tengevolge van zware beschadiging een noodlanding maken. Het toestel kwam enkele tientallen kilometers over onze landsgrenzen in Duitschland neer. De geheele bemanning bleef ongedeerd.

Om de kans tot ontsnapping zoo groot mogelijk te maken, besloten zij uit één te gaan. Ieder zou op eigen gelegenheid Nederland trachten te bereiken.

Scott, de marconist van het vliegtuig, slaagde hierin door zich overdag schuil te houden en 's nachts langs allerlei verlaten weggetjes en paden naar het Westen te loopen. Tijdens deze spannende tocht had hij het geluk uit een schuur boerenkleeding te kunnen stelen. („Heinrich" zal wel hebben staan te kijken, toen hij in plaats van zijn werkpakje een complete -battle-dress' (gevechtskleeding van een vlieger) aan de spijker zag hangen!) Door deze boerenkleedij viel hij veel minder op; in een donkere regenachtige nacht wist hij over de grens te slippen na zich bijna een week op Duitsch gebied te hebben schuil gehouden.

Eenmaal in Nederland gekomen, was de zaak gauw voor den bakker. Langs allerlei wegen kwam Clive Scott met ons in contact. Onze bijzondere medewerker, die ook Geoffreij Macdonald interviewde (OV nummers 7 en 8) schreef aan de hand van de mededeelingen van Scott een verslag. Hieronder volgt het eerste deel hiervan:

Onze gastheer stelt voor: Mister Scott - Meneer Boerstra, Meneer Boerstra - Mister Scott.

„I'm pleased to meet you, mister Boorstrah", met deze woorden rijst een jonge slanke kerel op en drukt mijn hand. Ik haal m'n beste school-Engelsch op: „Mutual I'm sure!" (Vert.: Ik ben blij U te ontmoeten, meneer Boerstra. Het genoegen is wederkeerig!) We nemen plaats en ik zet het doel van mijn komst uiteen, máár..... Scott blijkt al op de hoogte te zijn..... Er wordt op de deur geklopt... Já, het bekende klopje goed volk! de distributiebescheiden van Scott, bestemd voor de volgende periode, worden gebracht! Even peins ik over het prachtige werk van onze partisanen, die keer op keer distributiekantoren leeghalen. Een werk, dat door een deel der Nederlanders nóg niet begrepen wordt. Voor de zwarte handel, ten eigen bate, kletst men de Duitsche propaganda na..... enfin, het beste deel van de Nederlanders vormen deze zwetsers niet! Scott kijkt mij afwachtend aan; wat zal ik vragen? Waarover zal ik het deze keer eens hebben? Om een begin te maken zeg ik:

„Well, mister Scott, you're all fixed up again!" en ik wijs naar zijn distributiekaart. ((Meneer Scott, U zit er weer goed in!)

„Yes, my rationbook!" glimlacht hij, „We have that in England too!" (Ja, m'n distributiekaart! wij hebben die in Engeland óók.)

„Ook iedere maand?" vraag ik.

„Nee, om de drie maanden", antwoordt hij. „Maar wij, die bij leger, vloot en luchtmacht dienen, krijgen geen bonnen. Alleen wanneer wij met verlof gaan, geeft men ons bonnen mee!"

„Hoe zit het eigenlijk met die rantsoenen in Engeland?" is mijn volgende vraag. „De Duitschers beweerden, dat jullie, tengevolge van de duikbootoorlog, met honger bedreigd werden? In hoeverre is dit waar?"

„Oh nee, dát loopt best los", zegt hij, „want....."

Aan de hand van zijn opgave het volgende lijstje:

RANTSOENEN IN ENGELAND PER WEEK.

Boter 125 gram; Margarine 125 gram; Vet *vrij*; Kaas 125 gram; Suiker 125 gram; Jam 500 gram; Versnaperingen 62.5 gram; Aardappelen *vrij;* Peulvruchten *vrij;* Brood *vrij;* Eieren 1 per week; Toiletzeep 1 stuk per 14 dagen; Scheerzeep *vrij;* Huishoudzeep, Vim etc. *vrij;* Echte Thee 125 gram; Echte koffie *vrij;* Volle melk 1¼ liter; Rookartikelen *vrij*.

(Wij zien dus, dat alleen suiker minder is dan bij ons. Voor de periode, waarin de Engelsche huisvrouwen jam maken, krijgen zij echter 2 kilo extra. Hiertegenover staat, dat brood en vet niet „op de bon" zijn. Evenmin als visch, wild, peulvruchten, aardappelen, koffie en de gewone waschmiddelen. Voor vleesch is er een merkwaardige regeling. Men krijgt namelijk zóóveel vleesch als te koop is voor 1 shilling en 2 pence. (1 shilling is 40 cent; 1 pennij is 3½ cent). De hiervoor verkrijgbare hoeveelheid bedraagt ruim 1 pond (per week!). Tong, lever en nieren zijn vrij. Voor deze regeling was klantenbinding noodzakelijk. De klantenbinding is in Engeland ver doorgevoerd. Men kiest een kruidenier, slager enz. Je kunt pas een anderen winkelier nemen na het einde van de 3-maandsche periode!)

„Verder", zegt Scott, „bevat onze kaart een aantal punten. Hierop kunnen wij „tins" krijgen. Onder „tins" kunt U verstaan al het ingeblikte en verpakte voedsel. Bijvoorbeeld:

Ingeblikt: Zalm, sardines, krab, kreeft, worst, soep, gecondenseerde melk en corned beef.

Verpakt: Jam, havermout, cornflakes en biscuits.

Het gewicht van dit, op deze punten verkregen rantsoen is ongeveer 1 kilogram per week!)"

Gij krijgt het exemplaar in leen,
Geef het door aan iedereen.

„Ik zie het", zeg ik, „Jullie hebben het beter dan wij! Brood, vet, aardappelen, boonen en erwten, zooveel je maar wilt!"

Ik presenteerde hem een „shagje". „Oók vrij bij ons!" lacht hij. „Rooken is niet op de bon. Máár..... ze zijn niet goedkoop, trouwens vóór den oorlog al niet! Een pakje Players, Gold Flake of Graven „A" kost 2 shilling en 6 pence; Camel, Lucky Strike, Wings en North State zijn niet te krijgen, d.w.z. door de Engelschen worden ze bijna niet gerookt. Wel door de Amerikanen; deze krijgen ze van hun eigen menagemeesters. Drank is schaarsch; in de café's echter goed te krijgen. Ook glas en aardewerk zijn moeilijk te krijgen. Dit blijkt wel uit het feit, dat alle glazen, kopjes en schotels in de Engelsche restaurants een opschrift dragen: This glass has been stolen from the --- hotel. (Dit glas is gestolen van het --- hotel.)"

Vanzelfsprekend komen wij via de schaarschte op de zwarte handel. Scott zegt, dat deze „blacktrade" in Engeland weinig voorkomt. De zwarte handel daar omvat voornamelijk stoffen (kleeding) en bonnen. De strafbepalingen zijn zéér streng. „Against England, this blacktrade". (Tegen het belang van Engeland deze zwarte handel), zegt hij terecht.

„Apropos Scott", zeg ik, „je zei, dat je alleen bonnen kreeg, wanneer je met verlof ging?!"

„Sure! (Inderdaad)", antwoordt Scott. „Maar wanneer je nu eens op een vrije avond met een meiske uitbent en je

Generaal Alexander bij zijn bivak in Italie.

gaat in de stad eten; hoe gaat het dan met de bonnen?"

„Coupons? For having dinner?" (Bonnen? Om te gaan eten?) I don 't understand you!" (Ik begrijp U niet!)

„Dan heb je toch bonnen noodig; voor je vleesch en je jus?" leg ik uit. „Oh, no, not at all! Dát is ook vrij, natuurlijk!" zegt hij. ‚Maar je kunt wanneer je vleesch neemt, geen visch meer nemen en omgekeerd."

„Zeker nogal duur zoo'n diner?"

„Nee, want de prijzen zijn vastgelegd. Voor een halve crown (2½ shilling) heb je een werkelijk goede maaltijd."

„Dus die Duitsche bewering van verhongering slaat meer op ons, dan op jullie!" merk ik op.

„In ieder geval Old England zal 't best uithouden!" zegt Scott.

(In nummer 11 van O. V. het verdere verslag).

HET GETIJ IS GEKEERD!

De marsch naar Berlijn is begonnen! Van Oost, van Zuid, van West, rukken Ruslandd, Amerika en Engeland thans onweerstaanbaar op. Door de lucht is Berlijn reeds lang bereikt, doch nog slechts als de zwaluwen, die het voorjaar brengen! Op 6 Juni de landing in Normandie! Thans, ruim een maand later, is men nagenoeg gereed met het opstellen van het operatieve leger, dat van het bruggenhoofd uit, vermoedelijk in de lijn Alençon—Rouen, algemeene richting Parijs, zal vooruitstooten. Een operatie, waarvan het verloop met vertrouwen tegemoet kan worden gezien. Hierdoor zou dan indirect de kust van Le Havre bedreigd worden, terwijl niet onmogelijk een aftakking zich tegen die havenstad en omgeving zou kunnen richten. Vanzelfsprekend is een gelijktijdige zee- en luchtlanding met Le Havre als doel mogelijk. Het tijdstip, waarip dit zou kunnen geschieden zou dan afhangen van de vorderingen vanuit Normandie. Het reusachtige reservoir Engeland zal dan zijn opgehoopte gevechtskracht kunnen ontplooien. Het tweede front, door de Duitschers destijds belachelijk gemaakt en voor onmogelijk gehouden, zal dan zijn beslissende invloed doen gelden!

22 Juni, den derden verjaardag van de Duitsche invasie in Rusland, trilde het gebied van Polozk—Witebsk—Orsha—Mohilew—Choblin, dat in den winter en het voorjaar zoo zwaar omstreden was, tot in zijn grondvesten en vier dagen later lag dit sterkste frontgedeelte van de geheele Duitsche verdediging in West-Rusland in puin! Polozk omsingeld, (dit spoorwegknooppunt werd intusschen stormenderhand genomen (Red)), West daarvan Dressa a/d Duna bereikt, Borisow Slusk gevallen en vandaar uit resp. Krasnoje en Sloboska West van Minsk genomen, zoodat die stad met 200.000 man geen enkelen weg naar het Westen ter beschikking heeft en de algeheele insluiting nog slechts een kwestie van uren is. (3 Juli kwam het bericht, dat ook Minsk gevallen was! Red.)) Wilieka a/d straatweg Polozk/Warschau reeds in Russische handen, terwijl van Mosyr in het Zuiden de linkervleugel der Russen tot 90 km. vóór Pinsk is gevorderd! Dunsburg-Wilna-Brest Litowsk direct bedreigd, de Pruisische Oostgrens op 250 Km. van het front! Vorderingen in deze luttele 10 dagen van 200 tot 280 km. met doorbreking van de hoofdverdedigingsstelling, het is verbazingwekkend doch tevens veelbelovend voor een spoedig einde!

Terwijl dan deze opmarsch in Westelijke richting zich voltrekt, waarbij een actie tegen Lemberg zich direct zou kunnen aansluiten, wordt de aandacht getrokken naar Turkije, waar de druk der geallieerden zich steeds sterker doet gelden en waar met een leger van een millioen strijders nog een Amerikaansch leger en een Engelsch leger in Irak-Iran zouden kunnen samenwerken. Hiermede zou dan het lot van Bulgarije en Roemenië met de zich daar nog bevindende geslagen legers uit de Oekraine zijn bezegeling kunnen vinden.

In Yoego-Slavië wordt de partisanenstrijd steeds belangrijker en kan men na de samenkomst van koning Peter met zijn eerste minister en maarschalk Tito feitelijk gaan spreken van het Yoego-Slavische leger. In Frankrijk zijn het de maquis, die onder generaal König, als opperbevelhebber, namens den generaal de Gaulle, het nieuwe Fransche leger vormen en het den Duitschers in Oost en Zuid Frankrijk moeilijk maken. Deze patriotten werken weder samen met de partisanen in Noord-Italië, zoodat zich meer een in onderling verband werkend partisanen-front vormt, dat verre begint uit te gaan boven het gewone werk van den guerillakrijg.

Het Engelsch-Amerikaansche leger in Italië rukt gestadig op, ondanks den sterker wordenden tegenstand der Duitschers, Hier zouden niet minder dan 28 Duitsche divisies gebonden zijn.

Is aldus een doorloopend front verkregen van Rusland tot in Normandi, ook in het Noorden wordt de tegenstand steeds krachtiger. Finland vecht zijn doodsstrijd, waarbij de Duitsche hulp en welk een hulp (?) vermoedelijk te laat zal komen.

Denemarken roept de bewondering der wereld op voor zijn lijdelijk verzet. De groote staking, waarbij honderdduizenden arbeiders betrokken waren, deden tal van bedrijven en fabrieken tot stilstand komen, zoodat de Duitsche bevelhebber ten slotte op vele punten moest zwichten. De Deensche ‚Landwacht" moest het veld ruimen.

De geest in het Duitsche leger schijnt zienderoogen te dalen. Groote desertie naar Spanje wordt gemeld; aan het Centrale Russische front geven de troepen zich bij honderden en duizenden over. Alle verband zou daar verbroken zijn en de terugtocht gelijk worden aan een vlucht. In Normandië werden niet minder dan 57.000 gevangenen gemaakt. De toon der Duitsche pers wordt steeds gematigder in zijn agressie tegen de geallieerden en feller en wanhopiger voor eigen lotgenooten en voor hen, die het twijfelachtige voorrecht hebben in z.g. lotsgemeenschap te leven. De robotbommen moeten dienst doen als het vuurwerk aan het einde van een volksfeest waarna alles in het duister zal worden gehuld en het einde is bereikt.

Verantwoording: Stop 20, AS. 96, SJ. 26.50, KH 22, Walter 30, Verzet 45, Onze Vrouwen 17, PJ. 10, BM. 25, G. 25, HC 100, Willem 200.

Rectificatie: In een deel van de oplage OV nummer 9 werd abusievelijk Gerritsen vermeld als de naam van een Tilburgsch provocateur. Deze naam moet zijn Gerrits.

ONZE TAAK IN INDIE.

Als Indië sraks bevrijd zal zijn, breekt een nieuw tijdperk in de geschiedenis van Indië, van Nederland en van het Koninkrijk der Nederlanden aan.

De diep schokkende gebeurtenissen, die in beide Rijksdeelen plaats hadden, de bezetting door een kwaadaardigen en heerschzuchtigen vijand, die beide landen ondergingen, de namelooze ellende, in Indië en Nederland geleden, èn de strijd, die er gelijkelijk werd gevoerd — dit alles samen is dermate ingrijpend, dat men straks inderdaad van een *nieuw tijdperk* zal mogen spreken.

Er zal een nieuwe verhouding zijn tusschen Nederland en Indië. Er zal een nieuw Rijk der Nederlanden zijn met vier gelijkgerechtigde deelen. Er zullen nieuwe verhoudingen en bestuursvormen in Indië zijn.

Dit alles echter zal alleen dan levensvatbaar, krachtig en duurzaam verwezenlijkt worden, indien breede kringen in Nederland en in Indië zich ernstig en ter dege rekenschap ervan geven, wat dit alles beteekent.

Dit beteekent: dat Nederland, Indië, Suriname en Curaçao tezamen een Rijk vormen van tachtig millioen zielen. Dit beteekent, dat nooit een Nederlander kan zeggen: „wat gaat Indië mij aan?" en dat nooit een Indonesiër kan vragen: „wat heb ik met Nederland te maken?"

Want *iedere* Nederlander heeft belang bij Indië, en *iedere* Indonesiër heeft belang bij Nederland, en *iedere* West-Indiër heeft bij beide belang. Omdat zij allen gelijkelijk belang hebben bij elkanders welzijn. *En omdat de groei, de bloei en de ontwikkeling van elk der zelfstandige deelen versterkt worden, naarmate zij te zamen in de wereld een krachtiger eenheid vormen.*

Wat nu het allereerst noodig is, is te zorgen, dat een flink deel van het Nederlandsche volk begrijpt, wat de woorden „het Koninkrijk der Nederlanden" straks zullen inhouden. Zeker zal dit, als Nederland bevrijd zal zijn, met alle kracht duidelijk worden gemaak. Maar het is nuttig er reeds thans naar te streven, dat wij allen den zin dezer woorden goed verstaan.

Natuurlijk zal dan later, wanneer ook Indonesië eenmaal bevrijd is, alles in het werk worden gesteld om te bereiken, dat ook daar breede kringen zullen begrijpen, hoe de verhoudingen in Indië en in het Rijk zich zullen ontwikkelen, opdat zij terzake hun eigen oordeel kunnen vormen.

Maar wij moeten met het begin beginnen: wij zelf, ieder persoonlijk en allen gezamenlijk, moeten er naar streven ons een heldere voorstelling te vormen van het Rijk, waarin straks de ingezetenen van Nederland, Indië, Suriname en Curaçao zullen wonen.

De groei, de glorie en het verval van de Oost-Indische Compagnie; het Engelsche tusschenbewind; het zoeken en tasten der negentiende eeuw; het scheppen der staatkundige eenheid door Van Heutsz; de phenomenale economische ontwikkeling in de twintigste eeuw; het geleidelijk veldwinnen van de gedachte, dat het Nederlands taak is Indië voor zelfbestuur rijp te maken — men zal niet *willen* ontkennen, dat in die meer dan drie eeuwen fouten zijn begaan, doch men zal niet *kunnen* ontkennen, dat hier een duidelijke evolutie zichtbaar is.

Er *was* een geleidelijke groei „van wingewest naar zelfbestuur", het zij dan, dat vele Nederlanders het tempo vaak te snel, en vele Indonesiërs het veel te langzaam vonden.

Toen dan ook in 1940 Nederland de Duitsche legerbenden als dieven in den nacht zag binnendringen, groeide in Indië een volstrekte eensgezindheid, welke alle groepen en partijen en landaarden omspande.

Daarop doelde H.M. de Koningin, toen zij in Haar radiorede van 7 December 1942 eraan herinnerde, dat in die dagen het besef van een sterker verwantschap zich ontwikkelde, dan tevoren mogelijk was en dat dit gevoel van verwantschap en van wederzijdsch begrip nog sterk gegroeid moet zijn in deze voor beide landen even harde oorlogsjaren.

In diezelfde rede heeft Hare Majesteit de lijn verder doorgetrokken. Het gemeenschappelijk overleg, dat na de bevrijding zal plaats hebben tusschen de vertegenwoordigers der vier rijksdeelen, zal leiden tot een staatkundige reconstructie van het Koninkrijk in zijn geheel en van de samenstellende deelen, en dit is *een natuurlijke evolutie*.

Na de bevrijding zal in Indië een periode volgen van herstel en wederopbouw. De radiorede van minister Van Mook van 29 Juni j.l. liet begrijpen, hoe ontzaglijk véél na het Japansche schrikbewind hersteld zal moeten worden. Dan zal spoedig een Rijksconferentie gehouden worden, waar in onderling overleg de staatkundige bouw van het Rijk zal worden vastgesteld met het einddoel: een Rijk der Nederlanden, samengesteld uit vier zelfstandige en gelijkgerechtigde deelen.

Zietdaar het kader. Een groot kader, voor een groot werk.

Want de verwezenlijking van dit alles is een zaak van tijd en van arbeid.

Wellicht van langen tijd, en zeker van harden arbeid. Hier wacht een taak, waaraan Nederlanders en Indonesiërs hun krachten en hun geestdrift kunnen wijden. Zij kunnen zich er eensgezind toe zetten. Die eendracht kan te sterker zijn, daar men wel omtrent de praktische uitvoering van meening kan verschillen, maar niet omtrent het doel: de ontginning van Indië's natuurlijke rijkdommen, de bevordering van Indië's economische en staatkundige ontwikkeling en de ontplooiing van Indië's geestelijke krachten.

Daarmede is alles, wat zoo langen tijd de sfeer vertroebelde, uit den weg geruimd. Van een „koloniale verhouding" zal geen sprake meer zijn. Openlijk en duidelijk, en begrijpelijk voor ieder staat eenmaal vast, dat Indië een volkomen zelfstandig en gelijkgerechtigd deel zal zijn van het Rijk.

In die verhouding, die een samenwerking is van vrije volken in één Rijksverband, in die zuivere verhouding welke een ieder klaar en helder voor oogen moet staan, kan door Indonesiërs, Nederlanders, Chineezen en andere volksgroepen in Indië gewerkt worden.

Het is ons aller eerste taak, ons die nieuwe verhouding tusschen de volken van het Rijk goed in te denken en straks te zorgen, dat zij ook ginds algemeen wordt begrepen. Dan pas, als die nieuwe verhouding — die „samenwerking van vrije volken in één Koninkrijk" — goed wordt verstaan, is het tijd te beginnen met het groote werk, dat in Indië wacht. Het werk: de opbouw van een natie.

Aan die taak mede te werken, waarvan de groote trekken in een volgend artikel nog nader worden aangeduid, is voor den Nederlander een roeping, een voorrecht en een plicht.

Meldt U voor de landwacht!

Zie het onderstaande rondschrijven van Kameraad de Ruyter, Afdeelings Commandant der Roosedaalsche Landwacht, aan zijn wapenbroeders.

Aan alle landwachters van afd. Roosendaal.

Velen van U geloven het wel voor wat betreft de oefeningen van dienst. Vanaf heden zal ik zeer strenge maatregelen nemen tegen degenen, die hun plicht verzaken. De cel staat voor ieder Uwer open, zonder uitzondering.

Wanneer men denkt, ik verricht dienst of bezoek oefeningen, wanneer ik wil, zal men aan den lijve ondervinden, dat dit geheel verkeerd is.

Op de eerstvolgende oefeningen behoort iedereen aanwezig te zijn.

Er zal nauwkeurig worden nagegaan of van verhindering kennis gegeven of wegblijven gemotiveerd is.

Zondag 21 Mei a.s. dienen alle landwachters voorzien van geweer en alle patronen in het Kringhuis te Roosendaal aanwezig te zijn!.

Ik reken er op, dat het niet noodig zal zijn tot strafmaatregelen over te gaan.

Ik vestig er tevens Uw aandacht op, dat voor eventueel te verdeelen goederen, alleen die landwachters in aanmerking zullen komen, die een behoorlijk aantal diensturen maken; waarbij diegenen met de meeste diensturen voorgaan.

Hou-Zee
de Afd. Comm.
de Ruyter.

Wie een kuil graaft voor een ander . . .

Zoo langzamerhand is ons volk er wel van doordrongen, dat het landsverraderlijk is handlangersdiensten voor den vijand te verrichten, dat wij daarmee onze bevrijders tegenwerken en hun extra verliezen toebrengen.

Maar ja, je moet wel, als je wilt blijven leven!

Onzin! Men kan een gewoonte maken van een flinke houding, maar ook van een slappe. De slappelingen denken, dat een karaktervolle houding eengril is van een stel branieschoppers, die het wel interessant vinden in moeilijkheden te komen. Zorg voor je natje, je droogje en je pleiziertje en wie doet me wat. Intusschen is deze kortzichtige opvatting door de feiten achterhaald.

Niet dat de karaktervollen geen offers moeten brengen, maar deze offers hebben zin en zijn verantwoord.

Maar nu blijkt, dat er zeker evenveel slachtoffers vallen bij de slappelingen. Deze menschen die er zich niet om bekommeren, dat zij den dood van anderen op hun geweten hebben, die hun eigen leven hooger stellen dan dat van een ander, deze menschen brengen zichzelf ook in de grootste moeilijkheden op een volkomen eerlooze wijze, nee, vernederende wijze. En dat was te voorzien. Als wij het leven van anderen niet willen respecteeren, kan men niet verwachten dat die ander ons leven zal ontzien. Dat haalt men zichzelf op het lijf.

Daarom hebben de arbeiders in de oorlogsindustrie niet te klagen over de bombardementen,

Daarom worden ook die „onschuldige" schippers beschoten

Daarom kunnen de „goede" agenten, die deelnemen aan de slavenjachten en de transporten altijd verwachten den kogel te krijgen.

Daarom moet een distributie- en bevolkingsambtenaar die zich heeft laten misbruiken voor de Duitsche broodroof, zich niet verbazen als hij een tijdje in een kluis wordt opgesloten.

Daarom zitten al die brave spitters in de ellende en worden nog gebombardeerd ook. Het gaat nu niet alleen om ons vaderland, maar om ons eigen leven. De toestanden waaronder gewerkt moet worden zijn hemelschreiend. Een nacht graven in de stroomende regen is niets. In Zeeland moeten zoowel de sterken als de zwakken, jong en oud, zware palen op het strand plaatsen, water doet er niet toe. Huisvesting: in eenschuur op stroo. Eten: onvoldoende.

Gezond werk dus!!

Als wij ons land niet zoo lieten misbruiken en als we niet zooveel voor de Duitschers deden, zouden wij de Engelsche en Amerikaansche vliegtuigen niet zoo aantrekken.

Laten we toch ophouden met dat gespit en gezwoeg voor den vijand! Laten zij, die iederen dag maar weer met een schaamteloos vroolijk gezicht gaan graven, bedenken, dat zij hun eigen graf graven. Want wanneer men in deze houding volhardt, dan vervallen wij van kwaad tot erger, dan eischen de Duitschers steeds meer van ons en dan kunnen we straks aanhet front hulpdiensten verrichten. En dan vallen er heel wat meer slachtoffers dan bij verzet. „Gesneuveld in dienst van den vijand". Laat men dat nooit van ons kunnen zeggen!

Geeft geen gehoor aan een oproep of aanzegging.

Blijf den Duitschers uit de vingers! Voorkomen is beter dan genezen.

NIET IN DE KRANT STOND . . . .

dat Churchill ter gelegenheid van een lunch, welke de Mexicaansche gezant hem op Donderdag 15 Juni aanbood, een „speech" heeft gehouden waarin de volgende zinsnede voorkwam:

„Het is mogelijk, dat er in de eerstvolgende maanden gebeurtenissen zullen plaats hebben, waardoor wij verlost worden van de Duitsch Nazi-tyrannie. Het is niet uitgesloten, dat deze zomer een eindsucces zal brengen voor de geallieerden."

dat in den nacht voorafgaande aan de invasie evenveel bommen op de „Atlantik Wall" zijn geworpen, als gedurende de geheele Duitsche „Blitz" op Londen.

dat na de verovering van Cherbourg gebleken is, dat wat voedsel, munitie en versterkingen betreft, deze havenplaats voor minstens 1 jaar had kunnen worden verdedigd.

dat de haven van Cherbourg een der beste zeehavens is van Europa.

dat aan de aanlegsteigers 100 van de grootste schepen ter wereld tegelijk kunnen meren.

dat een door de geallieerden gevangen genomen Duitsche soldaat vertelde, dat hij 5 dagen noodig had om van Rusland naar West-Duitschland te komen en 14 dagen voor de reis van West-Duitschland naar Normandië.

dat er verschillende Duitsche soldaten van 15 jaar gevangen genomen zijn in Normandië.

dat in Duitschland de dienstplicht voor jongens van 16 jaar is ingevoerd.

dat in Rome kort geleden het broodrantsoen met 50 % is verhoogd.

dat de Japanners met hun pogingen Saipan, een eiland in de Mariannengroep, te behouden 44 schepen hebben verloren, terwijl er 47 beschadigd werden en 638 vliegtuigen vernietigd.

dat in Parijs de voedselpositie zeer slecht is. Dat een komkommer, in ons geld omgerekend *f* 3.— kost. Dat aardappelen niet te krijgen zijn. Dat het verkeer met de rest van het land volkomen stil ligt. Dat de stemming echter enthousiast is.

dat in Algiers een tentoonstelling is georganiseerd, gewijd aan de ondergrondsche strijd in Nederland, die veel belangstelling trekt.

dat Jhr. Mr. van Weede, kabinetschef van het ministerie van Buitenlandsche Zaken, is aangewezen om de post van buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister bij de Heilige Stoel te bekleeden.

dat na het gevangen zetten in Duitschland van Koning Leopold op 7 Juni en het interneeren van zijn familie op 9 Juni een heftige verontwaardiging zich van het Belgische volk meester heeft gemaakt.

Onze strijd is ook Uw strijd,
Ons verzet ook Uw verzet.

dat deze verontwaardiging zich o.a. uitte in een herderlijk schrijven van Kardinaal van Roey, aartsbisschop van Mechelen, dat op 18 Juni in alle katholieke kerken in België is voorgelezen en waarin werd geschreven over het ontvoeren van de Koninklijke familie en verder over de bevrijding van Rome door de geallieerden.

dat hoogstwaarschijnlijk z.g. wegens papierschaarschte (werkelijk reden: „zuivering") weer enkele kranten — legale wel te verstaan — zulen worden opgeheven.

dat Rost van Tonningen zich heeft gemeld voor de Waffen S.S.

dat Mussert en hij e.a. waarschijnlijk meenen, dat zij als krijgsgevangenen een betere kans maken dan als gewoon gevangenen.

dat een jongeman in Zwolle onvoorzichtig genoeg was een dagboek aan te houden, waarin allerlei illegale wederwaardigheden waren opgeschreven.

dat hiervan na arrestatie van bovengenoemde de S. D. en trawanten goed gebruik gemaakt hebben.

dat de Commandant van de Landwacht te Meppel is gearresteerd wegens het stelen van een gouden horloge bij huiszoeking.

dat Hofman, commissaris van politie te Leiden, N.S.B., na de sleutels van het bureau in een enveloppe aan een politieman te hebben overhandigd is ondergedoken.

dat dus de ratten het zinkende schip verlaten.

QUERILLAFRONT.

Van de politie vernamen wij o.a. het volgende:

Op 15 Mei '44 bleek plotseling het geheéle bevolkingsregister alsmede blancopersoonsbewijzen en distributiestamkaarten, 6 a 7 stempels en een goede schrijfmachine uit de gemeentesecretarie te Ursem (N.H.) zoekgeraakt te zijn.

De bevolking van het dorp Ursem (N.H.) betreurde het verlies van het bovenstaande minder dan het verdwijnen van hun burgemeester, die op denzelfden dag mèt zijn vrouw, zoon en dochter èn tamelijk veel bagage met de noorderzon vertrokken was.

De nacht van 6 op 7 Juni was getuige van een hel oplaaiende brand. Om 1.30 u. stond 29270 kg. stroo, opgeslagen in Gennep in lichte laaie. In het officieele rapport staat vermeld:„ De overvallers vertrokken allen per rijwiel, na zich overtuigd te hebben dat de brand een behoorlijke omvang had aangenomen". Dit werd n.l. geconstateerd door de twee bewakers, die gebonden op den grond lagen en door de overvallers buiten het bereik der lekkende vlammen waren neergevlijd.

De ijverige politieman, die Jan weet te pakken, kan verzekerd zijn van een promotie op bevel van Rauter via onzen vriend en Kameraad Schriecke, secretaris-generaal van het Departement van Justitie, waarnemend directeur-generaal van Politie.

Jan heeft n.l. met een paar vrienden in den nacht van 15 op 16 Juni een overval gepleegd op het distributiekantoor te Bladel (N.Br.) en alle nieuwe stamkaarten, inlegvellen, textielkaarten, brandstoffenkaarten, tabakskaarten, rantsoenbonnen, schoenenbonnen en lest best, de bonkaarten meegenomen.

Jan en vrienden, hartelijk dank namens de velen, die hiermee weer gebaat zijn!

Hetzelfde geldt onder meer voor de onbekende ridders, die op 15 Juni omstreeks 13.30 uur uit het gemeentehuis te Stad-Delden (O.) hebben ontvreemd: stamkaarten, inlegvellen, levensmiddelenkaarten enz. enz.

In de nacht van 16 op 17 Juni 1944 om ongeveer half twaalf begaf zich een illustre gezelschap bestaande uit den Banleider der W. A. Buursma, drie landwachters, een hoofdwachtmeester der marechaussee en den Burgemeester van Assen door de straten van het slapende dorp Musselkanaal (Groningen) naar de ontdekte schuilplaats van een terrorist „Dirk" geheeten. Dirk ontving het gezelschap in eigen persoon op bloote voeten en zonder boord, hetgeen hem op dat uur van de nacht wel te vergeven was.

De Banleider der W. A. ging, actief als hij was, onmiddellijk tot fouilleering over doch had buiten den ervaren Dirk gerekend. Dirk schoot hem neer en sprong dwars door een ruit de vrijheid in. Hij ontkwam.

In het Stads- en Academisch ziekenhuis te Utrecht lag een jongeman, die bij zijn arrestatie door de S. D. te Rotterdam door zijn borst geschoten was. Aan zijn ziekbed zaten twee agenten ter bewaking. Op 17 Juni j.l. om ongeveer 9½ uur 's avonds kwam een „dokter" gehuld in witte jas binnen, vergezeld door enkele personen in burger. Na een kort consult werd besloten tot het verplaatsen van den patient, hetgeen echter de gramschap der bewakers opwekte. Dit kostte den één het leven en den ander een bult op het hoofd. Na deze operatie verdween de dokter met z'n assistenten én den patient.

(De patient voelt zich nu beter thuis en gaat goed vooruit).

„JAN"

„JAN" is een eenvoudig man, die uit het goede hout is gesneden. Hij verspreidt regelmatig onze krant en collecteert er voor. Wij weten, dat het bedrag, dat hij afdraagt, met centen en stuivers bij elkaar gebracht is.

Dat is het wat zijn bijdragen voor ons zoo aantrekkelijk maakt. „Jan" stuurde laatst ƒ 12,65; nu ƒ 83,65. Bravo,Jan, onze hartelijke dank!

DE ARBEIDSDIENST.

Nog steeds melden zich bij iedere oproep groote groepen jonge mannen voor de „Nederlandsche" Arbeidsdienst. Men kon dit vroeger slap noemen. Welke eigenschappen Koenraad ook zijn toegeschreven, hij blonk niet uit door flinkheid. Anders liet hij zich niet drillen, maakte hij zich niet belachelijk met een schop en vertikte hij het zeker om de Hitler-groet te brengen.

Nu is het anders. Thans behoort hij tot de groote groep van karakterloozen, die ijverig samenwerken met den vijand. De N.A.D. is direct ingeschakeld in de Duitsche oorlogsvoering. Zij dient als opleidingsinstituut voor „Organisation Todt" en de „N.S.K.K.".

Voor hen die het betreft, hebben wij maar één raad: Geeft geen gevolg aan de oproep. Door aanmelding neemt gij plaats in het front van den vijand.

Ouders van arbeidsdienstplichtigen. Gij hebt het goede met uw kinderen voor. Gij meent hen te onttrekken aan de gevaren van het onderduiken door hen te overreden dienst te nemen.

Gij stort hen in grootere gevaren: Gevaren van geestelijke aard: Op ontvankelijke leeftijd stelt gij hen bloot aan de Duitsche propaganda en het vergif van verderfelijke ideeën. Gevaren van lichamelijke aard: Het is zeer goed mogelijk, dat deoorlog zich naar deze streken zal verplaatsen. Uw kinderen zullen dan gebruikt worden voor diensten achter het front. Hun leven zal steeds groot gevaar loopen. Nu kunt gij dit nog voorkomen.

Gij tracht Uw kinderen op te voeden tot behoorlijke menschen. Uw werk zal teniet gedaan worden door de leiders aan wie gij hen toevertrouwt. En gij vernietigt het zelf, door hen te dwingen verraad te plegen aanhet Vaderland en aan de goede zaak.

EENIGE GEGEVENS OVER DE VLIEGENDE BOM.

Enkele dagen na het begin der invasie werd door de Duitschers een nieuw soort bommen tegen Engeland gebruikt.

Deze bommen werden „afgeschoten vanuit de kuststrook tusschen Calais en Amiens.

Hoedanigheden van de vliegende bom:

Lengte ± 7½ meter.

Vleugelbreedte ± 5 meter.

Plaatsing vleugels vrij ver naar achteren.

Snelheid 500 km/uur (Spitfire 640 km., Mosquito 800 km).

Actie-radius 250 km.

Kleur bovenzijde groen, onderzijde blauw.

Explosieve capaciteit 100 kg. springstof.

Voortbeweging door het uitstorten van gas, door een z.g.n. automatischen piloot, die voor het afschieten afgesteld wordt. Het afschieten heeft plaats vanaf speciaal gebouwde afvuurhellingen.

Effect gering. 28 Juni meldde de Engelsche nieuwsdienst, dat de schade gedurende de eerste 14 dagen even groot is, als door een Engelsche raid van 45 minuten door een middelmatig sterke formatie. Nog geen bom in Londen, wel ten Zuiden ervan. Voor de inwerkingstelling van dit wapen werden al bombardementen uitgevoerd, die zoodanig waren (23.000 vluchten-19.000 ton), dat bij de inwerkingstelling sechts 25 % van het verwachte aantal kon worden afgevuurd.

Tegenmaatregelen: jagers en afweergeschut.

Er is een niet geëxplodeerde vliegende bom in Engelsche handen. De constructie is dus bekend.

„Met alles, met ALLES hebben wij rekening gehouden".

TIEN MAAL O.V.

Het eerste Jubileum van Ons Volk werd in de afgeloopen week met grooten luister op het Reichskommissariat gevierd. Onder de hooge gasten noteerden wij o.a. den Geheimen Staats-Presse-Cheff Dr. Wüterich en den Reichs-Untertauch-Organisations-Verwalter (U wist toch, hopen wij, dat deze organisatie geheel in joodsch-marxistische handen is?) Jodewin, die voor deze speciale gelegenheid zijn P. B. opnieuw had laten vervalschen. Onder de Nederlandsche hoogwaardigheidsbekleeders blonk uit de secretaris-generaal van het departement van Volksoplichting. Hij stelde een nieuwe periodiek in het vooruitzicht, die De Laatste Snik zal komen te heeten. Hij garandeerde, dat vervalschingen in *zijn* ressort voortaan tot de onmogelijkheden zullen behooren, aangezien men gebruik zal maken van een tienkleurendruk. Hij beloofde meer Amerikaansche plaatjes en anti-Duitsche propaganda, aangezien gebleken is, dat de vraag voor dit artikel op de markt verreweg het grootst is.

De W.A. had een nieuwe pas ingestudeerd, die men echter slechts heel kort te zien kreeg, aangezien zij er voornamelijk op berekend was zich zoo snel mogelijk uit de voeten te maken. De Heerbanleider deelde mede, dat hij ons hiermee in de toekomst zijn socialisme hoopt te brengen. Ook Mussert behoorde tot de aanwezigen. Booze tongen beweerden, dat hij zijn Duitsche legeronderbroek al vast had aan getrokken.

De avond werd opgeluisterd met het afvuren van tien salvo's geheime wapens en werd daarna ongestoord in de schuilkelders voortgezet. Zeer de aandacht trok vooral een nieuw projectiel, dat een spookachtig groen schijnsel verspreidt en waarvan men op het psychologisch juiste oogenblik meer zal hooren.

Het hoogtepunt van de feestelijkheid bestond in de uitreiking van een paplepel door het departement voor kindervoeding aan den Heer Max Blokzijl, die de eerste prijs in een competitie voor het mooiste sprookje in de wacht had weten te slepen.

Tot slot sprak de Rijkscommissaris zonder blikken of bloozen een dankwoord uit. Hij moest Rauterlijk bekennen, dat hij van het bezette gebied evenveel was gaan houden als van zijn eigen vaderland. Hij had het er ook nooit slechter mee voorgehad. Hij had in Nederland ook nooit van iets te kort gehad en hoopte, dat hij zijn lieve vrienden later nog eens op zijn Sjloss in Oostenrijk te gast zou mogen hebben. Zij zouden er zich vast wel thuis voelen, want de heele inrichting was afkomstig uit Nederland. Aangezien tegenspraak niet mogelijk was, zweeg iedereen.

Op een wenk van Tante stond nu Antoon op en verliet na afscheid genomen te hebben, als eerste het gezelschap.

De avond, die geheel in het teeken van de bescherming stond, had een planmatisch verloop. De Landwacht had op onovertrefbare wijze voor de drank en spijzen gezorgd en heeft na afloop de stoelen weer opgeruimd.

JUBILEUMPRIJSVRAAG.

10 cts. uitgeloofd voor het beste Geheime Wapen! (klapsigaren en bananenschillen zijn de redactie bekend).

FRONTBERICHT VAN DE BEZETTE GEBIEDEN.

JULI 1944.

Yoegoslavië.

350.000 partisanen onder Maarschalk Tito behalen in felle strijd omvangrijke successen op den vijand.

Italië.

Guerillatroepen in Noord-Italië plegen aanslagen op fabrieken en belemmeren de Duitsche verbindingslinies.

Frankrijk.

Onder bevel van Generaal König wordt hevig verzet geboden door de Fransche patriotten. Het geallieerd opperbevel acht hun activiteit zoo belangrijk, dat hieraan een apart communiqué werd gewijd.

België.

Verhoogde bedrijvigheid van de „Witte Brigade". In de afgeloopen maand 50 overvallen op gemeentebureaux gepleegd.

Denemarken.

Aanslagen op munitiefabrieken. De represaillemaatregelen der Duitschers lokten een staking uit, die zich over het geheele land heeft verbreid.

Nederland.

In Nederland ..... gaat men spitten.

DE LEIDER WIL MET EEN HOOFDLETTER GESCHREVEN WORDEN!

Vrijdag 23 Juni verscheen het volgende bericht op de A.N.P.—telex, gericht aan de redacties en administraties van de Nederlandsche dagbladen:

Het woord „leider" wordt thans zowel in advertenties als in berichten veelvuldig aangetroffen, soms ter aanduiding van den leider van het Nederlandsche volk dan weer wanneer de leider van een dienstinstelling bedoeld wordt. In beide gevallen wordt het woord soms met een kleine soms met een hoofdletter gebruikt. Ten einde hier de nodige eenheid te verkrijgen wordt bepaald, dat wanneer sprake is van den leider van het Nederlandsche volk uitsluitend het woord „leider" met een hoofdletter gebruikt mag worden, in alle andere gevallen moet het woord leider **met een kleine l gebezigd worden.**